

<http://www.mouseviator.com>

Prohlášení autora:

Tento a další dokument, které jsou dostupné na výše uvedené adrese (dříve také na <http://mousepress.ic.cz/>) jsou výhradně mým osobním výtvoem a Divadlo Spejbla a Hurvínka **nenese žádnou zodpovědnost** za jejich obsah!

Vítám Vás, čtenáře tohoto a dalších dokumentů, které je možné stáhnout z výše uvedené adresy. Tento dokument smíte použít k pobavení sebe samých či svých přátel. Pro osobní potřebu si můžete dokument vytisknout a archivovat jej v elektronické či tištěné podobě.. Vše co není tímto textem povoleno je zakázáno! Nesmíte tedy například měnit, kopírovat, jakkoliv zveřejňovat nebo vydávat dokument nebo jeho část za vlastní. Všechny dokumenty nalézající se na výše zmíněné internetové adrese jsou poskytovány zdarma a jsou vytvářeny pro mé osobní potěšení a k pobavení ostatních, neb Spejbla a Hurvínka mám velmi rád.

Autor, Radek Henyš

Zlomeniny

Byl teplý a velmi slunečný den. Hodinové ručičky se zdržovaly mezi půl dvanáctou a dvanáctou hodinou. Možná že si říkáte co se může v takový čas stát vždyť v tuhle hodinu přeci každý obědvá. Ale u Spejblů tomu bylo jinak. Ti už byli asi hodinu po obědě. Hurvínek byl zalezlý v pokoji a vymýšlel nějakou lumpárnu, která by upoutala Spejblovu pozornost, aby si mohl vzít z lednice zmrzlinu. Spejbl seděl v křesle mezi dveřmi z pokoje do kuchyně. Na hlavě měl brýle a asi už půl hodiny se knihomilil novinami. Nad každým sloupečkem se chvíli zamyslel, udivil se a pak pokračoval ve čtení. A jak si tak četl a četl, tak ho najednou uhodila do očí barevná tabulka s nadpisem POZOR. „To je teda vážně dost hrozné, copak nikdo z nich nezná první pomoc?“ ptal se Spejbl udiveně sám pro sebe. Spejbl zajisté zná první pomoc velmi dobře a určitě ji ovládá jako když bičem mrská. V tu chvíli ho ale napadlo, jestli tu první pomoc zná i jeho nezbedný synátor. Ta myšlenka ho tak zaujala, že okamžitě vstal z křesla a namířil si to přímo k Hurvínkově pokoji. Chtěl to co nejrychleji zjistit a když tak ihned zasáhnout. Dveře Hurvínkova pokoje se otevřely a do pokoje vstoupil Spejbl. „Copak je tatí?“ ptal se Hurvínek. „Ale jen mě tak napadlo, jestli umíš dávat první pomoc“ vysvětlil Spejbl zhrzenému synovi. „První pomoc, to je nějaký dárek? Asi je hodně drahý když se ptáš, jestli ho umím dávat, vid' tatí“ otázal se Hurvínek. To Spejblovi akorát došlo, že o první pomoci nemá Hurvínek ani páru. A tak ho Spejbl obeznámil s nápadem, že ho pár věcí o první pomoci naučí. A dal se do toho hned. „Hurvínku“ začal „Na ulici si chodci už po několikáté zlomily nohu a tak tě naučím jak ošetřovat zlomeniny.“ Hurvínek napjatě seděl a čekal co z jeho otecka ještě vypadne. „Tak Hurvínku, co bys udělal, kdybys viděl chodce a ten si náhle zlomil nohu?“ otázal se Spejbl. „No-já bych-já bych mu pogrataloval že si nezlomil ruku tatí.“ odpoví Hurvínek. „No to bys byl teda pěkný zdravotník. Tak především bys mu řekl ať s poraněnou nohou nehýbá a

Pozor, Pozor

Další případ zlomené nohy
nebohého chodce na ulici.
Kolem jdoucí lidé nebyli
schopni mu nějak pomoci.

A tak se ptáme...

Znáte...

První Pomoc?

pak.....no, co pak Hurvínku?“ čeká Spejbl na to že ho Hurvínek doplní. „Pak, pak bych..já bych..no prostě...a hele tatí, co bys ty to, no víš co?“ vykřucuje se Hurvínek. „Já, no já bych to dlahu-dal mu pod jeho nohu žano a.....“ „...a co kdyby tam tu dlahu s sebou neměl tatí, co potom?“ ptá se Hurvínek. „No tak mu pod tu nohu dal místo dlahy kus nějakýho prkna, nebo něčeho tvrdýho co by bylo k dispozici a pak bych mu to převázal obinadlem žano“ vysvětlí mu svůj postup Spejbl. Hurvínek se na něj ale nevěřicně zatvářil a pak spustil: Teda tatí, ty si snad myslíš že chodci jsou jako nějaká chodící lékárníčka. Tos chtěl nejdřív dlahu, tu s sebou obvykle chodci nosí a teď mu zase budeš vázat ruku obinadlem. „Když já ti uváděl příklad, ve kterém se ta nehoda udála u lékárny a tam mají obinadlo,“ brání se Spejbl. „A co kdyby se to u lékárny nestalo tatí?“ dotazuje se Hurvínek. „Tak bys mu tu nohu převázal mykinou, nebo nějakým kusem oděvu žano,“ vysvětluje Spejbl už trochu nevrle. „a pak bys... „...a pak bych zavolał doktora cha, chá“ dokončí jeho větu Hurvínek.

Radek Henyš